

TAZETTE #1

THEATERAANZEE.BE DONDERDAG 27/07/2017

VOORUIT, GENT

'GELEID DOOR KWETSBAARHEID' CURATOR DIRK PAUWELS OVER ZIJN TAZ-EDITIE

Er zijn weinig mensen die grossieren in overdraagbaar enthousiasme en die tegelijk een bijna bovenmenselijke rust uitstralen. Dirk Pauwels is één van hen. Hij volgt TAZ al op de voet sinds jaargang één: als jurylid, als coach voor jonge makers, als geestelijke vader van initiatieven als *De 3e Colonne* en *De Kleine Boodschap*. Voor deze editie werd hij evenwel als curator onder de arm genomen. "Een hele eer", naar zijn zeggen.

"Het curatorschap is nieuw voor Theater Aan Zee," legt Pauwels uit. "Mijn rol was anders dan die van een programmator: ik ben afgelopen seizoen niet gaan prospecteren, op zoek naar de 'beste' voorstellingen die op het festival te zien zouden moeten zijn. Ik heb mij laten leiden door mijn buikgevoel en door talloze gesprekken met mensen. Het was van nul beginnen. Een complexe oefening, maar ze heeft geloond."

Gaandeweg ontstond er een overkoepelend thema: dat van de kwetsbaarheid. "Ik zie drie rode draden door het festival lopen," aldus Pauwels. "Ze hebben alle iets met kwetsbaarheid te maken. Ten eerste is er de lijn van de pathologie: niet alleen is er een aantal theatervoorstellingen dat daarop inspeelt, maar vanaf zaterdag loopt er ook een tentoonstelling in Mu.ZEE die de fluïde grens tussen kunst en geestesziekte aanraakt. In de jaren zeventig werkte ik als creatief therapeut bij de instelling Caritas, in Melle. Op mijn aansturen zijn daar toen heel wat kunstwerken gemaakt die nog steeds op zolder bleken te liggen. In Mu.ZEE worden die oude werken naast recent werk opgesteld, uit de collectie van het museum, maar ook in samenwerking met organisaties als Villa Voortman en WanderArt."

“De tweede lijn is die van de morosofie of de ‘waanwetenschap’. Morosofen zijn eigenlijk wetenschappers die wetenschap op een onorthodoxe manier bedrijven, vaak met absurde gevolgen en gekke twists. Mensen als Ben Kockelkoren feitelijk, die in Mu.ZEE in gesprek gaat met Martin Heylen, volgende week woensdag.”

“De derde lijn trekt de kaart van Oostende. Ik heb van in het begin verbinding gezocht met Oostendse organisaties zoals WanderArt, kleinVerhaal, het CAW, ..., in de hoop ook de sociale context van de stad in het festival te laten binnensijpelen. Het is mijn bedoeling die gelaagde en vaak niet altijd even rooskleurige context voelbaar te maken, zonder daar meteen sociaal-artistische etiketten op te kleven. Veeleer ‘tonen’ dan ‘benoemen.’”

Die ingesteldheid ligt ook aan de basis van *Utopia*, een voorstelling van De Voortmannen én vrouwen die vanavond en morgen in de NMBS-Loods te zien is. Dirk Pauwels speelt er zelf in mee. Daarnaast gaat hij met Phara in gesprek over boeken (BoekenTAZ#4) en is hij betrokken bij de ‘Urgente Gesprekken’ van *rekto:verso*.

Of hij naast al die tedere verplichtingen nog tijd zal vinden om zelf wat te zien? “Ik ben ontzettend benieuwd naar *Jed Martin*, een met video doorspekte performance die ook danst op dat morosofische koord. En naar de voorstelling van Paul Clark, een goeie vriend van me, met wie ik ooit nog heb gewerkt. Hij heeft zich de afgelopen tien jaar niet meer met theater ingelaten en komt nu op TAZ met een nieuwe voorstelling die volledig strookt met zijn beckettiaanse, dadaïstische stijl.”

Naast Paul Clark staan er nog twee internationale gasten gepland. Er is *BLOB* van de Madrileense kunstenares Maria Jerez Quintana, en verder is Pauwels ervan overtuigd dat iedereen ten minste één voorstelling van het Berlijnse collectief Gob Squad moet zien. “Je kunt moeilijk omschrijven wat ze doen, maar wat ze doen is absoluut fantastisch. Dit is niet louter een theatervoorstelling, maar een gebeurtenis!”

Voor het eerst in haar geschiedenis is Theater Aan Zee ook een producerend - en niet enkel presenterend - theaterfestival. Naast *Misschien Marieke*, het theaterschrijfdebuut van Lieve Blancquaert, zijn zowel de voorstelling *In Stukken* als *Soirée Émancipée*, *Vrouwen zingen Drs. P* exclusieve TAZ-creaties. “Drs. P is een man naar mijn hart. Misschien niet meer zo bekend bij jonge mensen, alhoewel ik mij sterk maak dat ook zij - onbewust - door hem zijn beïnvloed. *Soirée Émancipée* wordt een muzikale ode aan één van mijn helden, vertolkt door allemaal vrouwen, en gegidst door Jean Blaute en Jan De Smet.”

Ook al begon hij zijn curatorschap met een lege rugzak, ondertussen draagt Pauwels behoorlijk wat met zich mee op dit festival. Toch hoopt hij vooral op een handvol onverwachte momenten, want ook en zeker daarin schuilt de kracht van TAZ. Pauwels liet gisteren tachtig duiven opstijgen in Gent, die even later neerstreken aan zee. Ze droegen de verlangens en dromen van een aantal Oostendenaars om de poot. Dat die op zijn minst tien dagen mogen (over)waaien! (DB)

CEREMONIA BLIJFT ONTROEREN ‘IN STUKKEN’ VERRAST MET JONGE CAST

Een van de zogenaamde festivalcreaties – voorstellingen die op TAZ in première gaan, met steun van de organisatie – is *In Stukken*. De titel verwijst naar het gebundelde toneeloeuvre van wijlen Eric De Volder (1946-2010), de eigenzinnige theaterregisseur die zijn publiek decennialang verblijdde met originele producties, gemaakt in innige samenwerking met de acteurs van Toneelgroep Ceremonia. De creatie *In Stukken* is gemaakt met kinderen uit Oostende en kwam er op uitdrukkelijke vraag van curator Dirk Pauwels (zie ook elders in deze krant). Gisteren, tijdens de avant-première in het Atheneum, kwamen alvast de ouders en de families kijken: om te zien hoe Antonio, Cheyenne, Jozef, Mattis, Maya, Mérih en Priscilla het er van afbrengen, na weken repeteren tijdens hun vakantie.

Om meteen kleur te bekennen: ondergetekende was en is een grote liefhebber van de artistieke signatuur van Toneelgroep Ceremonia. Dat wil niet zeggen dat een interpretatie anno 2017, lees: zeven jaar na het onverwachte overlijden van de artistiek leider, nota bene met een groepje spelers van gemiddeld twaalf jaar, per definitie raak is. Wel integendeel. Het is als project niet zonder risico om juist zo’n eigenzinnige theatertaal – in woorden maar ook in de vorm, met dank aan de stemmige, trefzekere lichtontwerpen van scenograaf Geert Vanoorlé – een nieuwe invulling te geven. Al zeker als de spelers in kwestie weinig of geen podiumervaring hebben. Maar bij Ineke Nijssen en Hendrik Van Doorn, twee vaste spelers gedurende vele jaren bij De Volder, is de piepjonge cast in goede handen, zo blijkt.

Het begint al, letterlijk, bij het openingsbeeld: een referentie aan de productie *Regent en regentes*. We willen hier niet te veel verklappen, maar centraal op het speelveld staat een Christusfiguur die, met een minzame knipoog zowaar, zijn poses oefent, inclusief die van Zijn Grote Lijden aan het kruis – zonder kruis welteverstaan. Zijn geschminkte expressie, zo kenmerkend voor de groteske stijl van Ceremonia, in combinatie met de aanzwellende muziek en de schilderachtige lichtvlekken in het halfduister, creëert een magie die het doorsnee niveau van een zomertheaterworkshop fel overstijgt. Het lijkt wel alsof de geest van wijlen De Volder *alive and kicking* is en mee vanachter de regietafel zijn aanwijzingen heeft gegeven. Alle hulde dus aan Nijssen en Van Doorn om deze vorm van *re-enactment* tot een goed einde te brengen. Want ook na die ontroerende ouverture volgt er veel ontwapenend moois. Dan krijgt het publiek een vertelling die grotendeels is gebaseerd op de voorstelling *Nachtelijk Symposium*, een titel die ook later nog – vanaf 3 augustus – op TAZ te zien is in de versie van regisseur Mesut Arslan, gemaakt door KVS/Platform 0090. We hebben bij de kinderen bewust niet gewerkt op grotesk spelen,” zegt Nijssen achteraf. “Met alle theatrale middelen die we gebruiken – schmink, licht, muziek, kostuums – is dat al snel erover. Het is vanzelf grotesk, juist omdat het jonge kinderen zijn. Als zij hun best doen om hun tekst zo goed mogelijk te brengen, is dat al heel wat. En meer dan genoeg.” Van Doorn: “We hebben met hen ook scènes zonder tekst uitprobeerd. Niet evident, om als speler een tijdlang een bepaalde spanning vast te houden – die dan ook nog interessant genoeg moet zijn om naar te kijken voor een publiek. Maar ze waren er verrassend snel mee weg.”

Dat er in grote mate voor tekstmateriaal uit *Nachtelijk Symposium* is gekozen, heeft met het thema van dat stuk te maken, aldus Nijssen. “Dirk wou als curator graag iets rond het thema ‘ouders en kinderen’. Bovendien is die tekst nog te behappen voor deze jonge gasten. En het verhaal is niet te donker, in de grimmige zin van dat woord. Iets als *Achter 't eten* bijvoorbeeld zou ik nooit doen.”

Inderdaad zitten er ook lichte momenten in *In Stukken*. Als de moeder aan haar zoon Remi vraagt “Hoewist?”. En nog een keer. En nog een keer. En nog een keer. Of als een van de zonen aan de moeder vraagt of ze niet liever met een écht varken was getrouwd, in plaats van met haar dominante man. Jozef (11 jaar): “Dat is mijn favoriete scène. Ik moet me iedere keer inhouden – anders krijg ik de slappe lach. Dat is niet de bedoeling, als acteur.”

Die grote collectieve inzet werd gisteren na afloop warm onthaald met een staande ovatie, in aanwezigheid van onder anderen Johan Knuts, als acteur ook jarenlang een van de sterkhouders indertijd bij Ceremonia. “’t Is wel iets speciaals, hé”, zegt een grootvader na afloop. Zo is het maar net: *In Stukken* is iets bijzonders, ook voor wie Ceremonia niet kent. (SH)

PREMIÈRE VANDAAG OM 16 UUR IN ATHENEUM. ZONDAG T/M DONDERDAG, TELKENS OM 16 UUR.

NOG NIET VASTGEROEST IN ROUTINES MAXIM STORMS EN LOBKE LEIRENS/'ANOTHER ONE'

't Is vandaag twee keer onherroepelijk 'sold out' voor Maxim Storms en Lobke Leirens, het jonge duo achter *Another One*. een lijflijke theatervoorstelling die door *De Standaard* werd omschreven als “een moderne Buster Keaton die met zijn slapstickmimiek vanaf de eerste seconde begeestert”.

“Humor speelt een belangrijke rol in ons werk, en in die humor zoeken we dan naar tragiek. We streven naar een lach die ongemakkelijk en gênant is,” onderstreept Leirens&Storms - dit is trouwens exact hoe ze willen worden genoemd en gespeld, “want dat klinkt als een grappig bedrijf”. Welaan dan.

Leirens&Storms stond in 2014 al op TAZ met *Krocht*, een danteske installatie waarbij telkens drie toeschouwers in karren door een hels labyrint werden gereden. “We speelden toen acht dagen op rij, zes uur aan een stuk. Dat was wel vrij intens. En vuil! Wij liepen continu door dat vochtige labyrint, vol wormen en aarde... Iedereen die meewerkte had wel een kwaaltje op den duur.” De ogen van Lobke waren volledig ontstoken en voor Maxim was 't overleven op Daktarin-spray.

Waar ze in *Krocht* nog deel uitmaakten van een door het decor gedreven installatie, etaleren ze zichzelf in *Another One* veeleer als speler. Leirens&Storms: “De focus lag veel meer op het ontwikkelen van extreme personages en hoe zij zich verhouden tot elkaar. De voorstelling is ontstaan vanuit improvisaties, terwijl *Krocht* vertrok vanuit een scenografie.”

In *Another One* geeft Leirens&Storms gestalte aan een stilgevallen echtpaar dat is vastgeroest in haar routines. Hun gedragingen zijn gestuurd door allerlei rituelen, een vaag restant van het thema “oertijd” dat aan de voorstelling ten grondslag lag. “Uiteindelijk hebben we dat thema vanuit een omgekeerde beweging benaderd. *Another One* zoomt nu in op een burgerlijk leven.”

Naast het werk dat ze samen ontwikkelen, doet Maxim Storms deze zomer onder andere nog het TheaterFestival aan met het bejubelde *Klutserkrakkekililokatastrof* en staat Lobke Leirens volgende week (opnieuw) op TAZ met *The Winter's Tale* van Kuiperskaai. (DB)

VANDAAG OM 17U EN 20U30 IN DGP

DIKKE FREDDY AAN LUC MUYLAERT, DIRECTEUR VAN TAZ

Geachte heer Muylaert,

Omdat mijn leefloon veel lager is dan een bestaansminimum is de laatste week van de maand altijd een moeilijke week. Ik ben dan ook content dat ik andermaal een vrijwilligerspost op uw spektakelfestival heb gekregen zodat ik tot begin augustus aan eten kan geraken in uw café Koer.

Bij momenten vrees ik wel dat het dit jaar de laatste keer is dat Theater Aan Zee zal kunnen doorgaan. Want in de Koningin der Badsteden staan de Rechten van de Middenstand een trapje hoger dan de Rechten van de Mens. Daarom is het in Oostende bij stadsreglement verboden om te bedelen en volgens een ander stadsreglement mag er sinds kort ook niet langer geld worden ingezameld voor goede doelen.

Hoe gaat gij, meneer Muylaert, in godsnaam nog aan geld geraken voor uw volgende jaargang? Misschien moet ge de burgemeester toch eens aanspreken en hem vragen of uw theaterfestival niet kan worden toegevoegd aan de lijst met uitzonderlijke goede doelen waarvoor toch nog geld mag worden ingezameld.

In café De Pelikaan hebben ze mij verteld dat er zo'n lijst bestaat. Naar het schijnt staat er een basketbalclub op en een vzw die de geblutste containers op het Zeeheldenplein in een andere kleur wil schilderen. De containers zouden blauw en groen worden; alleen de blutsen blijven in het rood.

In café De Pelikaan kom ik ook te vernemen dat Theater Aan Zee het elk jaar beter doet dan minister Homans. Minister Homans, die ik geen Liesbeth durf te noemen, had vorige zomer 126.000 leefloontrekkers. Theater Aan Zee ging daar vlotweg over en haalde 130.000 bezoekers. Dank zij de drastische daling van de armoede heeft minister Homans deze zomer 13.000 extra leefloontrekkers, wat haar totaal op een absoluut record van 139.000 brengt. Maar ik ben er gerust in dat Theater Aan Zee haar weer de loef zal afsteken en minstens 140.000 bezoekers zal halen.

Tegelijkertijd zeggen kenners in café De Pelikaan dat u met een probleem zit met die vele bezoekers. Er zou namelijk een groep Antwerpenaars en Gentenaars met een effectenrekening van rond de 500.000 euro zijn die een soort loge vormen, de zogenaamde 'Vrienden van TAZ'. Zij mogen officieel voorkruipen om inkomkaartjes te kopen. Op die manier geraken de Oostendenaars niet meer binnen in de voorstellingen in hun eigen Koningin der Badsteden. Niet dat er veel zijn die dat willen, maar u moet toch opletten dat ze niet hogerop gaan klagen. Want een stadsreglement is hier gauw geschreven en voor ge het weet wordt ook uw theaterfestival verboden.

Ik zie echter wel een oplossing voor uw probleem. U moet de mogelijkheden van uw Café Koer beter benutten. Politiekers, jonge actrices, televisiefiguren, schrijvers en andere potverteerders proberen daar in het Leopoldpark allemaal om met veel spektakel, met een glas in de hand, zo ver mogelijk naast hun schoenen te lopen.

Nu weet ik niet of u de geschiedenis van het Leopoldpark kent maar vroeger was het helemaal afgesloten en was er, echt waar, een stadsreglement waarin stond dat toeristen er gratis in mochten en dat alleen Oostendenaars er inkom moesten betalen.

U hebt de kans, meneer Muylaert, om deze schande uit de Oostendse geschiedenis recht te zetten. Plaats simpelweg een tribune rond Café Koer. Het drinkgelag dat daar te bekijken is, is de strafste voorstelling van heel uw festival. Geef echte Oostenaars gratis toegang tot die tribune en laat de zogenaamde 'Vrienden van TAZ' er inkom betalen.

De toekomst van uw festival zal meteen verzekerd zijn en ik kijk er nu al naar uit om ook in 2018 mijn vrijwilligerspost in te nemen.

Met de meeste Hoogachting,

Dikke Freddy

BRIEVEN VAN DIKKE FREDDY IS EEN COLUMN VAN SCHRIJVER
ERIK VLAMINCK

MET KNIJPERS OP DE PARTITUREN TAZ-OPENING IN HET LEOPOLDPARK

Gisterenavond 22 uur, Café Koer. Sven Gatz is moe. "Niet cultuurmoe!" haast de Minister van Cultuur zich erbij te vermelden. En dat is maar goed ook. We zijn immers net begonnen. Maar het politieke jaar loopt ten einde, en dat eist zijn tol. Vorig jaar liet Gatz, zo gaf hij schoorvoetend toe, tactisch verstek gaan op TAZ. De subsidies waren net verdeeld, waarbij de theatermakers met 'hun gatz in de boter' vielen. Dit jaar is hij wel aanwezig. Hij opent het festival. En hij wil het er nog even over hebben. "Want," zo zegt hij, "naast kunst is ondernemen ook belangrijk." Sven Gatz de kunstenaar zou misschien ook niet wachten op Sven Gatz de politicus. Waarna B!ndman dapper begint aan *Water Music* van Handel. In de stromende regen. En met knijpers op de partituren. We zijn begonnen. (XV)

'NU ZET IK ECHT IN OP INTERACTIE' JULIE CAFMEYER SPEELT EEN DUBBEL SPEL

Theatermaaktster Julie Cafmeyer is zeer aanwezig op TAZ: ze speelt twee voorstellingen, de *Bombastische Liefdesverklaring* en *Is this porn? No, this is love (deel 2)*. Wij vroegen haar om een tipje van de sluier te lichten, wat beide titels betreft.

Twee jaar geleden bracht je *Smalltalk* op TAZ, is er sindsdien iets veranderd in je werk?

“*Smalltalk* was een iets klassiekere voorstelling; een dialoog die gevoerd werd voor een publiek. Nu zet ik veel meer in op interactie met het publiek. Ik heb iets meer durf: ik durf uitgesprokener autobiografisch te zijn. Ik heb me verdiept in de grenzen op te zoeken van wat er op dat vlak mogelijk is.”

Vandaag breng je de try-out van *Bombastische Liefdesverklaring*. Wat zijn voor jou de belangrijkste elementen in die voorstelling?

“*Bombastische liefdesverklaring* vertrekt vanuit een persoonlijke gebeurtenis. Drie jaar geleden stierf mijn neef. In die periode van rouw ben ik extreem verliefd geworden op de beste vriend van die neef, die ik ontmoet had op zijn begrafenis. Het zijn twee dingen die mij geïnspireerd hebben voor deze voorstelling: de rouw en de liefde. Ten eerste stelde ik mij de vraag wat het betekent om iemand te verliezen. Plots voer je heel andere gesprekken met de mensen uit je omgeving. Het gaat bijvoorbeeld ineens over geloof, leven na de dood en over hoe je kan omgaan met verlies. Maar naast het verlies was er dus ook de nieuwe liefde, Jerry, die mij niet lang na de begrafenis heeft afgewezen met als resultaat dat ik de wanhoop nabij was, wat een andere vorm van verlies is. Wat moet ik doen? Welke houdvast heb ik? Waarin kan ik geloven? Dat waren de vragen die mij toen bezighielden. Omdat ik opnieuw bij het geloof uitkwam, dacht ik dat in *Bombastische Liefdesverklaring* al deze verschillende elementen één verhaal konden uitmaken. Ik ben toen op het idee gekomen om een persoonlijke documentaire te maken over een bepaalde fase in mijn leven.”

Het persoonlijke is dus vaak het uitgangspunt van je werk, is dat bij *Is this porn? No, this is love* ook het geval?

“Ja, maar in *Is this porn? No, this is love* zit er meer fictie verweven, omdat het gaat over een niet-bestaand koppel. Het was voor een keer bevrijdend een platform te hebben, waarop ik dingen mag verzinnen. In Haarlem heb ik *Bombastische liefdesverklaring* en *Is this porn? No, this is love* na elkaar gespeeld. Misschien is het ook hier, op TAZ, interessant voor het publiek om de twee te zien, dan zie je de verschillen. De ene voorstelling is een monoloog, de andere een dialoog. De ene is fictioneel, de andere autobiografisch.”

Je zoekt vaak de grens op tussen theater en leven, zoals in *Therapie*. Je betreft het publiek, en zo ontstaat er soms een ongemakkelijkheid. Is dat iets wat jou aantrekt?

“Eigenlijk wil ik de ongemakkelijkheid net doorbreken. De leukste voorstellingen van *Therapie* waren de voorstellingen waarbij die ongemakkelijkheid er net niet meer was en er echt een gesprek ontstond. Dat is iets wat mij boeit en waar ik ook mee aan de slag ga in *Bombastische Liefdesverklaring*. Ik probeer bepaalde sferen te creëren en codes neer te zetten, waarin en waarbij ik mij op mijn gemak voel en ik wil dat het publiek dat ook is.”

“Van de andere makers op TAZ vind ik Gob Squad interessant, van wie ik laatst een voorstelling zag in Berlijn. Zij zoeken evenzeer de grenzen op tussen theater en leven: ze brengen voorstellingen in de publieke ruimte en vragen om interactie met het publiek. “Ze zetten totaal andere codes neer. In Berlijn zat het publiek

bijvoorbeeld niet op een tribune, maar op zitzakken, terwijl ze eten en drank mochten consumeren en binnen en buiten lopen. Het kwam er dus op neer dat je op je zitzak pinten zat te drinken, terwijl je naar theater keek. Dat vond ik wel iets fris, iets nieuws. Naar zulke verfrissende codes ga ik zelf op zoek. In *Bombastische Liefdesverklaring* stel ik vragen aan het publiek, ik vraag ze om iets voor te lezen of om me te helpen bij bepaalde dingen, maar het is sowieso bij elke voorstelling een evenwichtsoefening.”

Wat hoop jij dan dat mensen van jouw voorstellingen op TAZ zullen onthouden?

“Van mij persoonlijk hoeven ze niets te onthouden, maar ik vind het wel fijn om te merken in een gesprek of in een recensie dat anderen dingen uit mijn voorstellingen halen, die ik zelf niet gedacht of verwacht had. Als ik vanuit een zekere intimiteit iets kan aanraken bij mensen, krijg ik een verbinding of een weerwoord. Dan wordt het voor mij interessant.”

Hoe verhoud jij je met je werk tegenover het achterliggende idee van TAZ#2017, met name om via de kunst een samenhangsgevoel te creëren en om inclusieve projecten op poten te zetten?

“Die idee spreekt mij heel erg aan; in *Bombastische Liefdesverklaring* spreek ik uiteraard open en bloot over mijn eigen mislukkingen. Wanneer ik vertel over mijn grandioze afwijzing of mijn destructieve gedrag, vind ik verbinding met het publiek en bij hun reacties. Ik hoor dan van hen dat zij gelijkaardige ervaringen hebben gehad. Die verbondenheid kwam sterk naar voren in *Therapie*.”

Els Van Steenberghe heeft jou vorig jaar in *Focus Knack* de meest gewiekste nieuwe regisseur genoemd, heeft die uitspraak een invloed gehad op werk na *Therapie*?

“De uitspraak van Els heeft mij geïnspireerd om de rare kwinkslagen in mijn hoofd te volgen en verder uit te werken. Of ik het gevoel heb dat ik die ‘gewiektheid’ moet waarmaken? Weet je wat ik vooral probeer? Zoveel mogelijk ‘fun’ te beleven, maar vooral om zo min mogelijk te zagen (*lacht*). Dat vind ik een goed levensmotto.” (EH)

BOMBASTISCHE LIEFDESVERKLARING DO 27/7 T/M 31/7 14U & 18U,
BIBLIOTHEEK KRIS LAMBERT (FORUMZAAL)
IS THIS PORN? NO, THIS IS LOVE (DEEL 2) DI 1/8 11U & 17U, CC DGP
(STUDIO +1)

DAGKLAPPER: DONDERDAG 27/07/2017

10-02U	DRL	INFOSTAND EN BAR CAFÉ KOER OPEN, TAZETTE VANAF 11U VERKRIJGBAAR TAZette vanaf 11u verkrijgbaar				
10-02U	DRL	EN ROUTE. ONDERWEG NAAR BETER. Fototentoonstelling van de Oostendse fotograaf Keoma Zec over het leven van West-Afrikaanse migranten op weg naar Europa	KEOMA ZEC/11.11.11	LEOPOLDPARK	EXPO	GRATIS
11U00	75'	APÉRO POËZIE Bekende lezers halen hun lievelingsgedichten en favoriete dichters uit de boekenkast. Met Rashif El Kaoui & Peter Verhelst	RASHIF EL KAOUI/PETER VERHELST	KAAP/VRIJSTAAT 0.	LITERATUUR	€12,00
11U00	60'	DIE RUINEN VON EUROPA/SCORE Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt 2 kortfilms te zien + een sneak	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00
11U00	60'	BLOB Een visueel en auditieve beleving van dromen, angsten en verlangens, zonder woorden en acteurs	MARIA JEREZ QUINTANA	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
11U00	DRL	WILLIPS & APEVELARTOTAL Maak kennis met het werk van William Phlips & APEVELARTOTAL, de man achter het affichebeeld van deze TAZ-editie	WILLIPS & APEVELARTOTAL	GALERIE BEAUSITE	EXPO	GRATIS
11U30	90'	OP SLEEPTOUW Auteur Anne Provoost neemt je mee op sleeptouw op locatie.	ANNE PROVOOST	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	€10,00
11U30	60'	CLAIR OBSCUR Peter Bultink en co stellen hun nieuwe plaat voor die klinkt als The Velvet Underground, Léo Ferré en Talk Talk.	ORCHESTRE DU MOUVEMENT PERPÉTUEL	FORT NAPOLEON	MUZIEK	€10,00
14U00	270'	WITROODZWART: DE WEDEROPBOUW... Een trilogie doorspekt met persoonlijke verhalen, politieke en historische anekdotes en verrassende filosofische inzichten.	DE KOE	CC DGP (GROTE POST)	PODIUM	€20,00
14U00	80'	BOMBASTISCHE LIEFDESVERKLARING De voorstelling van Julie Cafmeyer is uit het intieme leven gegrepen en betreft zonder gêne het publiek.	JULIE CAFMEYER	BIBLIOTHEEK K. LAMBERT (FORUM)	PODIUM	UV
14U30	90'	OP SLEEPTOUW Auteur Anne Provoost neemt je mee op sleeptouw op locatie.	ANNE PROVOOST	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
15U00	90'	THE LAST GENTLEMAN De legendarische performer Paul Clark brengt een exclusieve en radicale herinterpretatie van Time and the Man.	PAUL CLARK	CC DGP (DACTYLO)	PODIUM	€14,00
16U00	60'	IN STUKKEN (PREMIÈRE) Samen met zeven Oostends kinderen regisseren Ineke Nijssen en Hendrik Van Doorn deze TAZ-productie.	INEKE NIJSSEN/HENDRIK VAN DOORN/TAZ	ATHENEUM	PODIUM	UV
16U00	75'	GEBERGTE In een actuele herschrijving van Sofokles' Oidipous onderzoekt Matthias Van de brul de nacht na de tragedie.	MATTHIAS VAN DE BRUL	ELYSÉE	PODIUM	UV
17U00	75'	FAUST, EEN MECHANISCHE KOMEDIE Mats en Timo creëren vanuit een theoretische basis droomwerelden waar naar het begin van alles wordt gezocht.	M. VANDROOGENBROECK/T. STERCKX	KAZ	PODIUM	€9,00
17U00	90'	OP SLEEPTOUW Auteur Anne Provoost neemt je mee op sleeptouw op locatie.	ANNE PROVOOST	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	€10,00
17U00	60'	ANOTHER ONE Eén van de meest komische duo's van het moment speelt een oud echtbaar dat vredig het lijden van de zwijgzaamheid verkent.	LOBKE LEIRENS/MAXIM STORMS	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
18U00	60'	DIE RUINEN VON EUROPA/SCORE Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt 2 kortfilms te zien + een sneak	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00
18U00	80'	BOMBASTISCHE LIEFDESVERKLARING De voorstelling van Julie Cafmeyer is uit het intieme leven gegrepen en betreft zonder gêne het publiek.	JULIE CAFMEYER	BIBLIOTHEEK K. LAMBERT (FORUM)	PODIUM	UV
18U00	60'	BLOB Een visueel en auditieve beleving van dromen, angsten en verlangens, zonder woorden en acteurs	MARIA JEREZ QUINTANA	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
20U00	100'	UTOPIA Een bonte bende zorgt voor een voorstelling vol muziek en dans gebaseerd op het werk van Thomas More	DE VOORTMANNEN ÉN VROUWEN	LOODS NMBS	PODIUM	UV
20U30	60'	RAPHAËL Twee performers dansen een geforceerd duet en gaan op zoek naar de fijne grenzen tussen intimiteit en perversie.	A. VANTOURNHOUT/B. LIEVENS	SCHEEPSWERF IDP	PODIUM	€14,00
20U30	60'	ANOTHER ONE Eén van de meest komische duo's van het moment speelt een oud echtbaar dat vredig het lijden van de zwijgzaamheid verkent.	LOBKE LEIRENS/MAXIM STORMS	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
21U00	70'	DE HERDER EN DE GARAGIST (PREMIÈRE) Tijdens de nadangen van de aanslagen in Brussel beleeft een priester een keerpunt in zijn geloof.	TOM JANSEN/MONTY	P & P WEST (AUDITORIUM)	PODIUM	UV
21U00	90'	THE LAST GENTLEMAN De legendarische performer Paul Clark brengt een exclusieve en radicale herinterpretatie van Time and the Man.	PAUL CLARK	CC DGP (DACTYLO)	PODIUM	UV
21U00	90'	INDIAAN (BELGISCHE PREMIÈRE) In Indiaan trekt een groep twintigers zich terug in de natuur, op zoek naar sporen van de Native Americans.	DE HOTSHOP	VUURTORENWEG Z/N	PODIUM	€12,00
21U00	30'	KORNEEL DEVILLÉ In Molenbeek bevindt zich 2M3, een artistiek laboratorium. Devillé bepeelt diverse media en gebruikt alledaagse voorwerpen.	2M3	ATELIER KLEINVERHAAL	PLUS	ADD € 3
22U00	75'	GEBERGTE In een actuele herschrijving van Sofokles' Oidipous onderzoekt Matthias Van de brul de nacht na de tragedie.	MATTHIAS VAN DE BRUL	ELYSÉE	PODIUM	UV
24U00	60'	BLOW TRIO Twee saxen en één drummer verzorgen de kick-off op een catchy, opzweepende manier.	BLOW TRIO	CC DGP (LOKETENZAAL)	MUZIEK	€10,00

TIP: Op vertoon van een TAZ-ticket kan je het Spilliaert Huis bezoeken voor 3 euro ipv 5 euro.

'IEDERE DAG EEN NIEUW GEDICHT' CHARLOTTE VAN DEN BROECK IS TAZ-DICHTERES

Charlotte Van Den Broeck debuteerde in 2015 met de bundel *Kameleon*. Voor die bundel ontving ze de Herman De Coninck Debuutprijs. Dit jaar bracht ze haar tweede bundel *Nachtroer* uit (waaruit zij een gedicht selecteerde voor deze krant). Op TAZ#2017 is ze aangesteld als festivaldichteres.

Kun je ons je plannen voor deze editie toelichten?

“Theater Aan Zee heeft mij gevraagd om elke dag een gedicht maken. In een gesprek met Luc Muylaert, de programmator Dirk Pauwels en Lydia Asbestaris (vrouw van Dirk Pauwels, red.) werden mij de pijlers van het festival en de thema’s waarrond de programmatie is samengesteld, uitgelegd. Die zitten in mijn achterhoofd en ga ik aankleden met beelden, perspectiefwisselingen, andere thema’s... Het wordt als dusdanig een compilatie van mijn werk en wat ik die dag gezien heb op TAZ. De grotere structuur waarin de dagelijkse gedichten passen, zal verhalend zijn.”

Elke dag na 16 uur wordt er een gedicht van je opgehangen in het Leopoldpark, vlak tegenover De Grote Post. Wordt het verhaal daar kenbaar gemaakt?

“Ja, er worden cijfers opgehangen en elke dag wordt er één cijfer vervangen door een gedicht dat ik die dag geschreven heb en zo bouwt het op. Ik lees ook elke avond mijn gedicht van de dag voor in *Even voor het slapengaan...* met Warre Borgmans. Die laatavondshow werd mij voorgesteld als een soort *Winteruur* van Wim Helsen; er zal nog even worden nagepraat over wat er die dag op TAZ en daarbuiten is gebeurd. De show wordt afgesloten met één van mijn gedichten, als een soort ‘uitzwaai’. Dan is er ook nog de uitreiking van de Debuutprijs, waar ik ook iets zal voordragen. Ten slotte neem ik deel aan *Apéro-Poëzie* op 5 augustus. Dat is ongeveer waaruit mijn takenpakket bestaat.”

Heb je zelf een specifieke band met het festival?

“Ik heb Woordkunst Drama gestudeerd en via die opleiding kwam ik uiteraard vaak in aanraking met theater. Ik merkte tijdens die opleiding echter al dat ik meer een auteur op een podium ben dan een acteur. Vorig jaar was ik op TAZ aanwezig als pas gedebuteerde dichter, dus dit jaar is het echt de eerste keer dat ik zo intensief aan het festival zal meewerken. Het zal hard werken zijn: vooral het tempo waaraan ik zal schrijven, is ongewoon omdat ik elke dag iets moet inleveren. Ik ben wel blij dat ze me gevraagd hebben: het is een nieuwe ervaring en ik hoop dat ik er mooi werk aan overhoud.”

Kun je misschien nog iets meer vertellen over de verhalende structuur, waarin je je gedichten zal presenteren?

“Aanvankelijk was ik van plan om een cyclus te schrijven over het Casino, het Kursaal van Oostende. Het zou de titel *In het casino* krijgen. Als voorbereiding heb ik een bezoek gebracht aan het casino en heb ik een aantal documentaires over casino’s en gokverslavingen bekeken. Daar had ik een heel blinkend en dertel idee bij, maar het bleek toch niet inspirerend genoeg om er negen gedichten over te schrijven, dus heb ik het overboord gegooid. Uiteindelijk ben ik dan, het is misschien een cliché, toch bij een zeeverhaal aanbeland. Ik liet me daarvoor inspireren door een tekening. Ik stuitte op een Shunga-prent, Japanse erotische kunst, een prent die *The dream of the fisherman’s wife* heet. (*Ze laat een prent zien, waarop een vrouw met twee octopussen gemeenschap heeft, EH*). Die prent zou ik graag combineren met de bekende legende of het sprookje over de visser en zijn vrouw.”

Hoe gaat dat verhaal precies?

“Het gaat over een arme visser die op een dag een pratende vis vangt. Hij gooit de vis terug in het water, omdat hij bang is of schrikt. Als hij weer naar huis gaat, vertelt hij tegen zijn vrouw wat er gebeurd is. De vrouw ruikt haar kans om uit de armoede te geraken en spoort hem aan om de vis opnieuw te vangen en om hem te vragen hun wensen in te willigen. De man gaat in op het verzoek van zijn vrouw, vangt de vis en vraagt hem om een mooier huis. De vis geeft hem wat hij wil. Na verloop van tijd worden de wensen van de vrouw steeds veeleisender; ze wil koningin en zelfs paus worden. Het is dus een verhaal over hebzucht en dat vond ik associatief goed passen bij de prent van die vrouw. Er bestaat discussie over of zij verkracht wordt of zich laat ‘plezieren’ door de twee octopussen. Met die twee verhalen wil ik iets doen. Zij worden de rode draad in de gedichtencyclus die de naam *De vrouw van de visser droomt* zal krijgen. De gedichten zullen niet vanuit een mannelijk, maar vanuit een vrouwelijk perspectief worden verteld. Al die motieven probeer ik dan open te trekken naar elementen die ik in de voorstellingen op TAZ zie.”

Binnenkort publiceert je ook nog vijf andere gedichten in deze krant? Wat mogen we daarvan verwachten?

“Ik ga vijf gedichten kiezen, die voor mij belangrijk zijn geweest en waarvan ik vind dat iedereen ze gelezen moet hebben. Er zal misschien iets bij zijn van Pablo Neruda, Paul Célan of Stefan Hertmans. Ik hoop hun werk aan de man te brengen via deze krant.”

Heb je al een idee hoe je de traagheid, die toch eigen is aan het lezen van poëzie, zal binnenbrengen in TAZ?

“Ja, ik verblijf al een week in Oostende en ik heb die week genomen om te twijfelen, te lezen en een klein beetje te schrijven. Ik heb hier al een eenzame week beleefd en heel trage dagen gehad. Ik heb mijn traagheid opgebouwd op voorhand, zeg maar.”

“Wat ik zal overbrengen naar het publiek toe, weet ik niet. Je kunt als dichter alleen hopen dat anderen ook betekenis halen uit je werk. Op dit festival leest het publiek mijn gedichten letterlijk in de wandelgang: het is vrij om te blijven stilstaan of niet. Ik hoop vooral ‘een moment’ over te brengen en een nieuwsgierigheid op te wekken naar hoe het verhaal zal evolueren.”

Wij kijken er in elk geval naar uit! (EH)

APÉRO-POËZIE MET CAROLINE PAUWELS EN CHARLOTTE VAN DEN BROECK ZA 5/8 11U KAAP/VRIJSTAAT O. NOG EVEN VOOR HET SLAPENGAAN MET WARRE BORGMAANS EN CHARLOTTE VAN DEN BROECK DAGELIJKS OM 23U, LEOPOLDPARK (THEATERTENT).

Nachtroer

Avond

en het breeklicht in je ogen en jij kijkt
het breekt oranje op in je ogen het vloeiende licht
waarin ik wist wat ik later nooit zou weten
hoe een woord zomaar
een ander woord kan gaan betekenen
en dat dat alles

buiten hangt de avond steriel en laat al, de lome rook
besluiteloos tussen ons in en jij kijkt
en wat dat oproert in een avond in mij, rode glanzende mieren
honderden, even nog, voor het licht krimpt, de jeuk
de laaiende jeuk van je ogen, het laat niet af

ook niet nu het licht al

want op het hellingsvlak tussen nu en straks
wacht ons een kamer zonder muggen of aarzeling
het kan niet anders want boven mij hangt je hand

die me niet aanraakt maar me de mogelijkheid geeft
om mezelf er tegen op te drukken, de tomeloze mogelijkheid
om mezelf op te drukken tegen een hand die me niet
aanraakt, maar me de mogelijkheid geeft om
wachten en zwellen
zijn bijna hetzelfde, bij de kniklijn
loopt het in elkaar over wat ik wil
en wat ik weet in het neonlicht

het kleurenspectrum in een regenplas even
is het waar geweest en feloranje
het kan niet anders soms

denk ik nog bij de hand een avond
een mond een schouder een geslacht
en dat het alles

en dat jij de mieren niet en de zwellende kleuren niet
dat kleur maar stof en licht dat nauwelijks nog het licht
de avond feloranje even nog

laat het nog even
tot het licht niet langer tot ook het kijken
niets meer dan de richting van je ogen wordt (CV)

TELEX

Vanaf nu en dit tien dagen lang: de infostand en Café Koer zijn open vanaf 10 uur.

Haal je *TAZette* vanaf 11 uur aan de infostand in het park, bij Toerisme Oostende, of aan het UiTloket in De Grote Post!

Start vandaag: de reeks *Apéro-Poëzie* om 11 uur in KAAP/Vrijstaat O. Met vanochtend Rashif El Kaoui en Peter Verhelst. In de krant van morgen vindt u een verslag. Nog meer lekkers voor literatuurliefebbers: de intieme ontmoeting/wandeling met schrijvers in de reeks *Op sleeptouw*. Met vandaag schrijfster Anne Provoost, drie maal op rij: om 11.30, 14.30 en 17 uur, vertrek aan de infostand op Café Koer. Morgen/vrijdag: Elvis Peeters.

Ook niet te versmaden: de kortfilms in de serie *On The Look Out*, in de Klas van De Grote Post. Dagelijks om 11 en 18 uur. En: het artistiek multimedia-laboratorium met Brusselse insteek genaamd *2M3*, te zien in het atelier van kleinVerhaal, Sint-Sebastiaanstraat 16.

De reportagefoto's aan de wand in de cateringtent – *En route. Onderweg naar beter* – zijn gemaakt door de Oostendse fotograaf Keoma Zec en worden gepresenteerd door 11.11.11.

Er zijn nog tickets zijn voor *WitRoodZwart* van de Koe vandaag en morgen. En voor *The Last Gentleman* door Paul Clark, vandaag om 15 uur. Die voorstelling duurt trouwens 90 minuten ipv de eerder aangegeven 70 minuten.

Om middernacht is er een concert door BLOW TRIO, laureaat jong muziek 2016, in de Lokettenzaal van De Grote Post.

Er zijn herbruikbare drinkbekers op TAZ! Ecovriendelijk en al.

Er zijn opnieuw tickets beschikbaar voor *Agoranomaden*.

De voorstelling *Levitations* van Hannah De Meyer komt in de plaats van de afgelaste voorstelling *water was wasser*. Uren en data blijven ongewijzigd: wo 2/8 om 21 uur en do 3/8 om 15 uur.

De duiven, gisteren gelost in Gent op het dak van Vooruit, en voorzien van korte boodschappen, zijn niet veel later geland in Oostende. Zie ook het interview met curator Dirk Pauwels elders in deze *TAZette*. Een impressie van dit project vindt u vooraan in de lokettenzaal van De Grote Post.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Bieke Purnelle, Matthias Velle, Daan Borloo, Ewoud Vermote, Arno Boey, Xandry van den Besselaar, Elke Huybrechts, Simon Vandekerckhove

Foto's: Frank Bassleer, Ine Van Coillie, Koen Broos, Phile Deprez, Hendrik Van Doorn, Michiel Devijver, Lien Robberechts

VU: TARTART VZW, HENDRIK SERRUYSLAAN 18A 8400 OOSTENDE